

Det er ikke forklaringen på alle sociale problemer. Faktisk ser vi jo i de her år, at en række mennesker, som burde kunne have fået hjælp og bistand fra det omkringliggende samfund, er blevet marginaliseret yderligere og så at sige er blevet presset længere væk fra vores samfund. Men det er i mine øjne altafgørende, at vi sikrer, at alle børn, der vokser op i Danmark, får ordentlige vilkår at vokse op under.

Kl. 11:28

Formanden:
Fru Vivi Kier.

Kl. 11:28

Vivi Kier (KF):

Jeg takker for svaret. Og så vil jeg sige, at den fejlslagne integrationspolitik har den her regering jo kæmpet med at rette op på, og der er faktisk gjort rigtig mange gode tiltag. Jeg er enig i, at der i alt, alt for mange år blev ført en forkert politik på det område.

Så har jeg jo hørt, at fru Mette Frederiksen har været ude med, at selv børn helt ned til ½-1-årsalderen faktisk skal tvangsfjernes, hvis de ikke går i vuggestue. Jeg må sige, at jeg synes, at det er vigtigt, at børn kan sproget, og at vi bruger den sprogstimulering og den sprogttest, som vi har indført, men at noget, der også er vigtigt her, er omsorg for børn, og med det her forslag viser vi, at vi faktisk interesserer os for dem og gerne vil rette op, før de kommer helt ud på et galt spor.

Kl. 11:29

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 11:29

Mette Frederiksen (S):

Nu har vi aldrig som parti foreslået, at man skal tvangsfjerne børn, fordi de ikke kan tale dansk, når de er 1 år. Sådan et forslag vil man aldrig komme til at se fra Socialdemokratiets side. Det, vi har sagt, er, at hvis vi skal sikre lige muligheder i det danske samfund, er det afgørende, at nogle af de børn, der i dag starter i folkeskolen uden at kunne det danske sprog og med en meget svag familiebaggrund, og som derfor er bagud på point fra start, får lov til at møde tilværelsen i Danmark og deres fremtidige liv på et helt andet grundlag end i dag.

Når vi siger, at det både er nødvendigt og vigtigt og rigtigt, at alle flygtninge- og indvandrerbørn kommer lige så meget i vuggestue og børnehave, som alle mulige andre børn gør – og for de børns vedkommende, hvor man kan tale om at deres udvikling er i fare, skal forældrene

pålægges en pligt til at sende dem i vuggestue og børnehave – så er det af hensyn til børnene. Det er for at sikre, ikke kun formelt, men reelt, de samme muligheder for alle børn.

Kl. 11:30

Formanden:

Tak til fru Mette Frederiksen. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. René Christensen.

Kl. 11:30

(Ordfører)

René Christensen (DF):

Forældrepålæg og indførelse af ungepålæg er en del af overskriften. Men hvad er det egentlig, vi skal debattere? Jeg vil vælge at kalde det forventninger til en aftale mellem mennesker. Det drejer sig om aftaler, som er vigtige, for at børn og unge fremadrettet kan udvikle sig og blive en del af samfundet. Her er ikke tale om urealistiske forventninger, i forhold til hvad forældrene eller barnet skal klare, men det er tydeligt, at der er forventninger til de aftaler, der indgås med forældrene. Holdes aftalerne ikke, vil der være en konsekvens. Man kan selvfølgelig så stille spørgsmålet, om vi som samfund vil straffe eller vi vil hjælpe familierne og deres unge. Jeg kan kun sige, at vi selvfølgelig ønsker at hjælpe.

Hvordan hjælper vi så de unge og deres familier? Det gør vi ved at tage familierne alvorligt, vise interesse, udrede, hvor familierne har ressourcer og positive holdepunkter, og selvfølgelig også, hvor de ikke har det. Der skal fokuseres på det, som familierne er gode til, men samtidig skal der sættes nye mål i en positiv retning for at udvikle familien. Det kan være små ting, men som måske for den enkelte familie er et stort bjerg at komme over. Derfor er der heller ikke i forslaget opstillet noget, som en familie *skal* kunne.

Jeg læste her den anden dag en artikel i avisen om mangel på folkeskolelærere. Her fortalte en lærer om det at undervise. Artiklens forfatter deltog også i undervisningen og oplevede selvfølgelig også sproget i klassen. Efter timen sagde læreren: Der er nogle ting her, man godt må sige, som man måske ikke kan sige på andre skoler, men vi kender eleverne, og de kender os, og de ved, hvor grænsen går.

Men er det måden? Skal vi holde op med at interessere os for de unge, og skal de have lov til at sejle i deres egen sø? Nej, det skal de ikke. Vi skal da stille krav og sætte grænser for de unge, som har behov for det. Det er da det, man gør, når man er interesseret i andre mennesker. Lige-